

Arrest

nr. 278 372 van 6 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat R. Willems
Antwerpsesteenweg 16-18
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2022 tot herbevestiging van overdrachtsbesluit met terugleiding en vasthouding met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat mr. R. Willems die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en wordt op 22 maart 2021 geïnterpelleerd door de politie te Gent.

1.2. Op 15 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 253 741 van 29 april 2021 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 27 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuw besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.5. Op 30 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot herbevestiging van overdrachtsbesluit met terugleiding en vasthouding met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd op (datum) een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, met name (land), genomen voor de heer die verklaart te heten (1),

naam : A.

voornaam : E.

geboortedatum : 03.08.1997

geboorteplaats : -

nationaliteit : Nigeria

Aan betrokkene werd op 27.09.2021 het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten en zich binnen de 10 dagen aan te bieden bij Italiaanse overheden. Betrokkene heeft hier geen gevolg aan gegeven.

De betrokkene werd op 30.08.2022 gehoord door de politie van Gent. Hij verklaarde sinds maart 2019, 3 jaar in België te zijn. Hij stelde geen partner, kinderen of andere familie in België te hebben. Hij stelt dat hij nog familie heeft in Afrika. Betrokkene heeft een prothese (rechteronderbeen). Hij verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmert terug te keren naar zijn herkomstland. Verder beweerde hij dat hij geboren is in België en dat dit zijn vaderland is.

In zijn verklaringen brengt betrokkene aldus geen nieuwe elementen aan. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene nu teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer die verklaart te heten (1),

naam : A.

voornaam : E.

geboortedatum : 03.08.1997

geboorteplaats : -

nationaliteit : Nigeria

vastgehouden wordt te Merksplas met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

HERBEVESTIGING VAN OVERDRACHTSBESLUIT MET TERUGLEIDING EN VASTHOUDING MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

Meerdere motieven aanduiden voor significant risico op onderduiken en motiveren in feite

X 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene verblijft sedert 2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

X 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts-, terugdrivings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdriving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27.09.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding vervat in de eerste bestreden beslissing

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...)51/5/1, (...) § 2, derde lid, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot herbevestiging van overdrachtsbesluit

De vordering gericht tegen de beslissing “herbevestiging van het overdrachtsbesluit” is eveneens onontvankelijk. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gesteld dat voor het begrip ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten *“een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92). Een herbevestiging van een eerder besluit tot overdracht betreft geen uitvoerbare beslissing en is dus niet aanvechtbaar. De rechtstoestand van de verzoekende partij wordt niet gewijzigd doordat een eerder besluit tot overdracht op een later tijdstip louter herbevestigd wordt.

Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij hiertegen niets in.

De vordering is derhalve niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de “herbevestiging van overdrachtsbesluit”

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de terugleidingsbeslissing

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De bestreden beslissing van 30 augustus 2022 werd de verzoekende partij op 31 augustus 2022 betekend, en niet op 30 september 2022, zoals de advocaat van de verzoekende partij ten onrechte voorhoudt in het verzoekschrift.

De in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 1 september 2022.

In casu dient verder te worden vastgesteld dat dit niet de eerste verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft aangezien ten aanzien van de verzoekende partij ook op 15 april 2021 een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en op 27 september 2021 een nieuw besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd genomen. Voor de thans bestreden beslissing geldt aldus een beroepstermijn van vijf dagen.

De Raad dient vast te stellen dat de op 3 oktober 2022 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet is ingediend.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de huidige vordering in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij geeft hierop te kennen dat op het moment dat hij door het bureau voor Juridische Bijstand werd aangesteld als advocaat van de verzoekende partij er geen administratief dossier ter

beschikking was, dat hij geen verzoekschrift kon indienen zonder de stukken, dat het verhaal van de verzoekende partij niet altijd eenduidig was en dat gezien de feiten niet duidelijk waren, gewacht moest worden op het administratief dossier. Hij wijst erop dat dit ontvangen werd op 27 september 2022 en dat hij kort daarna de huidige vordering heeft ingesteld. Daarnaast wijst de advocaat ook op de nieuwe elementen in Italië waardoor de verzoekende partij er gevaar loopt.

De Raad wijst erop dat van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid enkel kan worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

De Raad stelt vast dat de advocaat van de verzoekende partij niet aangeeft dat de verzoekende partij niet beschikte over de bestreden beslissing en geenszins aannemelijk maakt dat het voor hem niet mogelijk was op grond van deze beslissing en op grond van het relaas van de verzoekende partij tijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. De loutere bewering dat het relaas van de verzoekende partij niet eenduidig was en het feit dat hij nog niet over het administratief dossier kon beschikken, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers toont de advocaat van de verzoekende partij niet aan dat, indien hij bij het opstellen van het verzoekschrift niet in de gelegenheid is geweest om de stukken van het administratief dossier te consulteren, niettegenstaande hij afdoende pogingen daartoe heeft ondernomen, het hem niet is toegestaan na het indienen van het verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, aanvullende middelen te ontwikkelen na kennisname van het dossier omtrent de elementen waarvan hij bij het opstellen van het verzoekschrift onmogelijk op de hoogte kon zijn.

De verzoekende partij voert bijgevolg geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. De Raad merkt op dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, zodat het hem niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de wettelijke bepaling van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet op zich duidelijk is in die zin dat er inzake de beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vervalt termijn van tien resp. vijf dagen geldt waarbij de beroepen ingediend buiten deze termijn onontvankelijk moeten worden verklaard, tenzij de overmacht wordt aangetoond, *quod non in casu*.

De Raad wijst erop dat, waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 3 van het EVRM, de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht inzake artikel 3 van het EVRM of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij voert nergens in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting aan dat de beroepstermijn *in casu* onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwenning zou uitmaken.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hieromtrent betoogt zij wat volgt:

“Zoals blijkt uit bovenstaand citaat is de motivatie die terzake wordt gegeven zeer summier. Er wordt enkel verwezen naar de beslissing van DVZ van 27 september 2022. (STUK 6)

Op het fysiek onderhoud te Merksplas op 17 september 2022 liet Verzoeker weten dat hij schrik heeft om terug te keren naar Venetië. Hij meent het slachtoffer te worden van een slechte behandeling vanwege de overheid in Italië en vreest dakloos te worden. Verzoekster verklaarde aan zijn raadsman reeds bij zijn

eerder verblijf in Italië aan zijn lot overgelaten te zijn. Gelet op zijn amputatie van zijn onderbeen dient Verzoeker de nodige goede verzorging te krijgen.

Of Verzoeker een goede verzorging zal krijgen, dan wel of zijn angsten om geen goede verzorging te krijgen ernstig werden genomen, werd niet concreet onderzocht. Deze elementen zijn niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

De deugdelijkheid van zowel de formele als de materiële motieven, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, kan daarom serieus in vraag worden gesteld.

Verzoeker eist dat zijn raadsman een verzoekschrift bij hoogdringendheid indient.

Daarnaast wenst Verzoeker duidelijk te maken dat Italië net verkiezingen achter de rug heeft – dewelke de ernst van onderhavig verzoek benadrukt. De Fratelli d'Italia van Giorgia Meloni heeft de Italiaanse parlementsverkiezingen gewonnen. De partij heeft neofascistische wortels.

Er werd al duidelijk dat Meloni samen met de andere rechts-radicalen partijen Lega en Forza Italia een regering zal gaan vormen.

Door dit resultaat krijgt Italië een extreemrechtse premier. Meloni werd op haar vijftiende lid van de inmiddels verdwenen neofascistische Movimento Sociale Italiano (MSI), een partij die werd opgericht door mensen die Benito Mussolini ook na de Tweede Wereldoorlog nog fantastisch vonden. Ook Fratelli d'Italia schurkt nog altijd dicht tegen de neofascisten aan. In 2019 kandideerde de partij een achterkleinzoon van Mussolini.

Het behoeft geen verder betoog dat dit verkiezingsresultaat nefast is voor de terugkeer van Verzoeker. Verzoeker heeft al angsten uitgestaan bij zijn eerder verblijf. Dat de nieuwe premier, met haar gekende achtergrond, angst zaait in hoofde van verzoeker is duidelijk. Giorgia Meloni heeft in het verleden al uitspraken gedaan tegen de immigratiestroom die de nodige angst in hoofde van Verzoeker versterkt. (STUK 9)

Verzoeker potentieel blootstellen aan slechte leefomstandigheden en een nieuwe (toekomstige) regering met neofascistische wortels houdt evenwel een reëel risico in dat verzoek zal worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.”

De thans bestreden beslissing is de beslissing tot terugleiding naar Italië. De verzoekende partij hekelt het feit dat de motivering betreffende artikel 3 van het EVRM summier is, dat er enkel verwezen wordt naar de beslissing van 27 september 2022 (lees: 2021), dat zij echter op 17 september 2022 liet weten dat zij schrik heeft naar Italië te gaan, dat zij het slachtoffer zal worden van een slechte behandeling vanwege de overheid in Italië en vreest dakloos te worden, dat zij reeds bij haar eerder verblijf aan haar lot werd overgelaten, dat gelet op de amputatie van haar onderbeen, zij de nodige goede zorgen dient te krijgen, dat of zij deze zal krijgen en of haar angsten om geen goede verzorging te krijgen, ernstig werden genomen niet werd onderzocht en dat deze elementen niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verklaringen van 17 september 2022 dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij geenszins ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee niet uitdrukkelijk rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar zij stelt dat zij het slachtoffer zal worden van een slechte behandeling vanwege de overheid in Italië en vreest dakloos te worden, dat gelet op de amputatie van haar onderbeen, zij de nodige goede zorgen dient te krijgen, dat of zij deze zal krijgen en of haar angsten om geen goede verzorging te krijgen, ernstig werden genomen niet werd onderzocht, dat deze elementen niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing, gaat zij er aan voorbij dat voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, deze elementen reeds werden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM in de beslissing van 27 september 2021, waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt in de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partij zelf ook aangeeft. De verzoekende partij, die de beslissing van 27 september 2021 bij haar verzoekschrift voegt en aldus op de hoogte is van de motieven van voormelde beslissing, verduidelijkt niet wat de toegevoegde waarde zou zijn van een herhaling van deze motieven in de thans bestreden beslissing.

Waar zij stelt dat zij reeds eerder aan haar lot werd overgelaten, beperkt zij zich tot loutere vage beweringen. Bovendien blijkt uit de beslissing van 27 september 2021 geenszins dat zij dit eerder naar voren heeft gebracht. Integendeel uit de voormelde beslissing blijkt dat “(b)etrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Italië omdat hij hier geboren is en hij zichzelf hier gaat vinden” en dat “betrokkene (...) verder tijdens het verhoor geen gewag (maakte) van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM (...) werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM (...)”. Door louter voor te houden dat gelet op de amputatie van haar onderbeen, zij de nodige

goede zorgen dient te krijgen, weerlegt zij de motieven van de beslissing van 27 september 2021 waar wordt gesteld *“De betrokkene heeft een prothese (rechteronderbeen). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië.”* niet. Zij stelt dat niet werd onderzocht of zij de nodige zorgen zal krijgen en of haar angsten om geen goede verzorging te krijgen, ernstig werden genomen, doch verduidelijkt niet welke zorgen zij nodig heeft, noch minder waaruit zou blijken dat bepaalde nodige zorgen in Italië niet zouden kunnen bekomen worden. Zij toont dan ook niet aan dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat omtrent bepaalde elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd.

De verzoekende partij wijst voorts nog op de resultaten van de Italiaanse parlementsverkiezingen en stelt dat de winnende partij neofascistische wortels heeft, dat de partij samen met de andere rechts-radicalen partijen een regering zal vormen, dat door dit resultaat Italië een extreemrechtse premier krijgt. Zij beperkt zich echter tot loutere hypothesen. Er werd immers nog geen regering aangesteld na de verkiezingen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, zodat de verzoekende partij op heden geenszins aantoonde dat het verkiezingsresultaat nefast zou zijn voor haar terugkeer naar Italië en zij heden niet kan voorhouden dat er sprake is van een nieuwe premier die met haar bekende achtergrond angst zaait in haar hoofd, daar zij uitspraken heeft gedaan tegen de immigratiestroom die de nodige angst in haar hoofd versterkt. De verzoekende partij meent dat haar blootstellen aan een nieuwe toekomstige regering met neofascistische wortels *“een reëel risico in(houdt) dat (...) (zij) zal worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.”* Gelet op het feit dat er op heden nog geen gegevens bekend zijn over de samenstelling van de nieuwe regering in Italië, is voormeld betoog voorbarig en niet dienstig.

Bovendien blijkt uit louter eerdere uitspraken tegen de immigratiestroom geenszins dat, indien rechts-radicalen partijen een regering zullen vormen en Italië een extreemrechtse premier krijgt, er wetten zullen gestemd worden of een beleid zal gevoerd worden die kunnen leiden tot systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangvoorzieningen waardoor een ernstig en reëel risico ontstaat op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij overtuigt met een verwijzing naar de verkiezingen en naar de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde informatie niet dat er actueel een begin van bewijs voorligt van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

N. VERMANDER